

ærede Medlem udtaler sig derimod, maa jeg dog fastholde, at det Forslag, han taler for, er grundlovstridigt (Hør!). Jeg kan ikke nu saaledes som han tage Citater fra Rigsdagstidenden, dette er jeg ikke forberedt paa, men jeg er overbevist om, at det skal kunne vises, at den Opfattelse, jeg har, ikke blot hviler paa en maasse svag Gufommelse, men at det er det, der har fundet Sted gennem mange Aar.

Med Hensyn til det foreliggende Forslag har jeg lidt udtalt, og jeg gentager det her, at jeg kan ikke se andet, end at det strider saa aabenbart mod Grundlovens § 32, at jeg forstaar ikke, nogen kan nægte det. Den ærede Ordfører har tillige med flere af sine Meningsfæller erklæret, at det stemmer ikke med Grundlovens § 32, at vi tage 114 Medlemmer i Stedet for 137, men naar det ikke stemmer med Grundloven, er det saa ikke i Strid med Grundloven? Jeg kan ikke se andet. Dernæst er der Spørgsmaalet om, hvad Grundloven kræver med Hensyn til Kredsenes Fordeling. Den ærede Ordfører vilde mene, det skulde være overensstemmende med Grundloven, ja et fuldt Udtryk for de Tanker, man havde i 1849, naar man gav Sylland det af Flertallet foreslåede Forhold i Repræsentation lige overfor de andre Landsdele. Hvorledes var da Stillingen i 1849? Det var den, at den Fordeling, der da fandt Sted, var saaledes, at den kun i fire Kredse var afvigende fra det grundlovmæssige Tal: 14,000 i en saadan Grad, at det egentlig kunde siges at være en Afvigelse uden for det, som ligger i Grundlovens Udtryk „omtrent“: den ene Kreds, det var Lange-land, havde 17,000, og de tre andre fandtes i Sylland, nemlig Viborg, Hammerum og Skjern Kredse, hvor der var imellem 9—10,000 Indbyggere. Men det blev allerede fremhævet i 1871—72 af Mænd som f. Eks. Bregendahl, det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds og E. Rimestad, at den Ulighed, der fandtes i disse fire Kredse, og det paa Grund af særlige geografiske Forhold, ikke var en Tredjedel enten over eller under Grundlovens Forholdstal. Nu derimod skulle vi gaa med til indtil 20 Kredse, og deriblandt flere i Sylland, som ere omtrent en halv Gang større end Grundlovens Forholdstal. Det finder den ærede Ordfører altsaa skulde kunne forenes med

den Lighed, man vilde gøre gældende i 1849. Man henviser dernæst til Valgloven af 1867 og mener, at man ogsaa der finder Beviser for en Ulighed, der kunde svare til den nu foreslåede; men hvorledes var det den Gang? I 1867 er der en Kreds paa 24,000 og en paa 27,000, det er nemlig den Frederiksbergste Kreds samt Kjøbenhavns 5te, og dernæst er der 12 Kredse, som afvige i større Grad fra det grundlovmæssige Tal; men af disse 12 er der ingen, der afveg mere end omtrent en Fjerdedel fra dette, altsaa langt fra det, som er Tilfældet efter dette Lovforslag; her er det jo saaledes, at der ikke alene er 79 Kredse, som have over 17,000 Indbyggere, men at der af dem er 41 Kredse, der have mellem 20 og 25,000 Indbyggere. Der er endogsaa, som sagt, omtrent 20 Kredse, som have paa det nærmeste 24,000 Indbyggere eller derover; ja en har endogsaa 28,000, og der er vist ingen Tvivl om, — hvad der er gjort opmærksom paa — at flere Kredse allerede faktisk have et større Antal end her er forudsat, da Resultatet af Folketællingen i 1890 er lagt til Grund. Dette er jo en saadan Ulighed mellem de enkelte Kredse, at det umulig kan sammenlignes med, hvad man tidligere har fundet sig i, og det saa meget mindre, som man 1867 udtrykkelig erklærer, at man den Gang vilde oppebie Folketællingen af 1870, inden man vilde gøre noget. Det var altsaa den Gang noget, man vel vidste maatte forandres, men som man under de daværende Forhold mente, man kunde gaa hen over. Og det maa vi lægge Mærke til, at baade i 1849 og 1867 var selve Medlemstallet grundlovmæssigt, det var i fuld Overensstemmelse med det Forholdstal, som den Gang var vedtaget. Vilde man nu altsaa gøre noget lignende, skulde man først forhøje Forholdstallet, saa kunde der igen komme en Lighed mellem Grundlovens Forholdstal og det forhaandenværende Folketal, men den Vej har man ikke villet gaa, man har villet gaa den ulige lettere, at forandre Medlemstallet ved en Lov, noget, som Grundloven paa ingen Maade har tilladt. Den ærede Ordfører vilde bevise, at det skulde være et overordentlig nøje Forhold mellem de Krav, Købstæderne kunde gøre gældende efter deres Folketal, og det, de fik efter Forslaget, og lige saa som anført i